

Mocný Bůh odhalen před námi

kázáno 29.6.1964

ve Philadelphii

Napsal jsem si některá biblická místa, o nichž bych chtěl s vámi mluvit, a spoléhám na to, že Bůh naši chabou snahu požehná. Mnozí se divili, že jsme tak svérázní a hlasití. Víte, tohle je trochu jiná konference, než ty, na které jsou lidé zvyklí. Jinak je všechno jednotné a suché. Ale když my přicházíme do těchto shromáždění, jako nyní je to již několik let, co se konají, je mi to výsadou, a my nevíme přesně, jak by to mělo probíhat, potom prostě přijdeme a předáme se Bohu. To je všechno, čeho jsme schopni; ostatní dělá On. Takto nahlíženo, jsme lid jednajícím zvláštním způsobem.

Nedávno někdo řekl: „Víš, jste skutečně podivíni.“

Odpověděl jsem: „Také si to myslím.“

Vzpomínám si na konferenci, kde mi vyprávěl bratr Toy o jednom Němci. Ten obdržel křest Ducha svatého. Příští den dokonce pozdvihl ruce na svém pracovišti, chválil Pána, mluvil v jazycích, a choval se ještě jinak dost divně. Nakonec šel kolem jeho šéf a ptal se: „Heini, co se s tebou děje?“

On odpověděl: „Ó, byl jsem zachráněn. Srdce mi přetéká radostí.“

Nato ten druhý mínil: „Tos musel být tam u těch, co mají ‚uvolněné šrouby‘.“

Odpověděl: „Ano! Čest buď Bohu! Dík Pánu za ty šrouby. Vyšroubuj je z nějakého auta, které jezdí po ulici. Pak z toho máš jen haldu šrotu.“ Víte, že je to přesně tak.

Když jsem šel jednou v Los Angeles po ulici, viděl jsem muže, který měl na hrudi štít s nápisem: „Jsem bláznem pro Krista.“ Každý se za ním ohlížel, pozoroval jsem, jak se ohlíželi a sledovali ho, když je míjel. Myslel jsem si, měl bych ho napodobit. Na zádech měl nápis: „Čí blázen jsi ty?“ Myslím, že ostatním připadáme nějakým způsobem zvláštní. Ale víte, svět se dostává do takové dráhy, že lidé všechno, co je jiné a jim se zdá zvláštní, mají za zvrácené. Obvykle musí Bůh učinit něco mimořádného, aby lidi přivedl zpět k Bibli.

Umím si představit, že Noe byl pro vědecký věk, ve kterém žil, takovým ‚uvolněným šroubem‘, neboť oni mohli dokázat, že v nebi nebyla žádná voda. Ale Bůh řekl, že tam bude, a protože to Noe kázal a věřil tomu, stal se ‚uvolněným šroubem‘. Právě tak si umím představit, že když šel Mojžíš do Egypta, připadal faraonovi jako takový šroub. Avšak pomyslete, že tak připadal i faraon Mojžíšovi. To chápeme.

Sám Ježíš byl shledán jako kacíř. To souhlasí. Martin Luther byl pro katolický kostel takovým šroubem, a John Wesley pro anglikány. Nastal čas pro další ‚uvolněný šroub‘, nemyslíte si to také? Ale než tu bude

nějaký šroub, musí tu být také matka, do které se zašroubuje. Noe byl takovým šroubem. Matka ten šroub pevně drží. Něco stáhne dohromady a pevně drží. Noe byl schopen všechny, kteří věřili, převést ze soudu do korábu, protože on byl takovým ‚šroubem‘.

Vidíme, že Mojžíš vytáhl církev ven z Egypta, protože i on byl šroubem, tak to je. Myslím, že nyní potřebujeme šroub, který vytáhne Nevěstu ven z církve. Potřebujeme nějaký další.

Jsme zvláštní lid. Myslel jsem, že dnes večer, dá-li Pán, se pokusím číst některá biblická místa, která se k tomu hodí. Budu k vám mluvit jen krátce, chtěl bych vám však ukázat, proč jsme takový zvláštní lid.

Otevřeme nyní Fil.2:1-8 a 2.Kor.3:6. Čteme z Písma, protože věříme, že je to Boží Slovo. Než budeme číst, skloníme hlavy k modlitbě.

Milostivý nebeský Otče, jsme dnes privilegovaný lid, protože žijeme v tomto období a poznáváme věci, které se dějí před našimi zraky, a protože víme, že je velice blízko čas, kdy se Ježíš vrátí pro svoji církev. Ó, to přemáhá naše srdce.

Zatímco dnes večer otvíráme ty stránky, prosíme o to, abys nám objasnil souvislost z textu. Necht' Duch svatý zjeví našim srdcím ty věci, které jsou dobré a Bohu libé. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Chtěl bych vás o něco poprosit. Obvykle jsou má přání poněkud zvláštní. Doufám, že vás nebudu prosit o něco jedinečného. Ale jestliže přísaháme u vlajky, stojíme. Když vlajka stoupá vzhůru, stojíme v pozoru. To tak má být. Stojíme, abychom vzdali čest. Povstaňme tedy, zatímco budeme číst Slovo. Prosím. 2.Kor.3:6-18:

Který i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale Duch obživuje. Jestliže pak přísluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličej je jeho, která pominouti měla, i kterak by ovšem přísluhování Ducha nemělo být slavné? Nebo jestliže přísluhování pomsty slavné bylo, mnohem se více přísluhování spravedlnosti rozhojňuje ve slávě. Nebo to, co bylo oslaveno, aniž oslaveno bylo v té částce, u přirovnání této předústojné slávy. Nebo jestliže to pomíjející bylo slavné, mnohem více to, co zůstává, je slavné. Proto takovou majíce naději, mnohé svobody v mluvení užíváme, a ne jako Mojžíš kladl zástěru na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející. Pročež ztupeni jsou smysly jejich. Nebo až dodnes ta zástěra v čítání Starého Zákona zůstává neodkrytá; nebo skrze Krista se odnímá. Proto až dodnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra je položena na jejich srdci. Než jak by se obrátilo k Pánu, odňata bude ta zástěra. Nebo Pán je Duch ten, a kde je ten Duch Páně, tu i svoboda. My pak všichni odkrytou tvář slávy Páně jako v zrcadle spatřující, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.

Z Fil. 2 čteme 1.-8. verš:

Proto jestli jaké potěšení v Kristu, jestli které utěšení lásky, jestli která společnost Ducha, jsou-li která střeva a slitování, naplňte radost moji, abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednostejně smýšlejíce, nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější než sebe majíce. Nehleďte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, co jest jiných. To tedy citte při sobě, co i při Kristu Ježíši, který jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijal, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.

Modleme se. Nebeský Otče, učíš toto mocné slovo, které bylo dnes večer z Tvého svatého Písma čteno, v našich srdcích realitou, abychom odtud šli jako ti jdoucí do Emauz, kteří řekli: „Zdali nehořela naše srdce, když On s námi na cestě mluvil?“ My o to prosíme ve jménu Ježíše. Amen. Posadte se.

Je to pozoruhodný text, ale myslím, že se k této příležitosti hodí. Chtěl bych hovořit na téma „Ten mocný Bůh je před námi odhalen“.

Dokud bude člověk existovat, bude jeho srdci hlad, dozvědět se, odkud přichází, z jakého důvodu je zde a kam jde. Na to může dát odpověď jen Jeden: Ten, který ho zplodil. Člověk chtěl vidět Boha odedávna.

Ve Starém Zákoně se Bůh zahalil před nevěřícími. Bůh má prazvláštní způsob, jak jednat s lidmi. ON se skrývá před nevěřícími a zjevuje se věřícím. To Bůh dělá. Ježíš děkoval Otcí, že tyto věci skryl před moudrými a chytrými, a zjevil nemluvnátkům. Víme, že Bůh Svoji bytost nemění, a že Své dílo uskutečňuje stále stejným způsobem. V Malachiáši 3 čteme: „*JÁ jsem Bůh a neměním se.*“ ON jedná vždy podle stejné zásady.

Nyní se budeme zabývat jednou z nejstarších knih Bible. Job byl spravedlivým mužem své doby. Byl tak dokonalý v Božích zákonech, byl to ušlechtilý, čestný služebník, že Bůh dokonce řekl: „Takový jako on, není žádný člověk na Zemi.“ Jednoho dne měl žádost Boha vidět. Věděl, že Bůh existuje a pociťoval přání, spatřit Jej. Jinak řečeno, nejraději by šel k Jeho domu, zaklepal na dveře a řekl: „Chtěl bych s Tebou mluvit.“ Chtěl se posadit a hovořit s Ním, jak to děláme my mezi sebou.

My máme rozum. Proto jsme v těchto shromážděních. Scházíme se a vyjadřujeme své myšlenky. Porozumíme si navzájem lépe, když věci spolu prohovoříme. Kazatelé to dělají. Lidé všech vrstev spolu proberou různé věci.

Pro Joba byl Bůh taková realita, že chtěl zjistit, nemůže-li jít, zaklepat na Jeho dveře a rozmlouvat s Ním. Víme, že Bůh s ním sice mluvil, ale byl při tom skryt. Byl zahalen do vichru a vyzval Joba, aby se opásal kolem beder, protože s ním chtěl mluvit jako s mužem. Sestoupil ve vichru a rozmlouval s Jobem. Dal se Jobovi poznat ve vichru, ale přesně Jej vidět nemohl. Vnímal jen vítr, který pohyboval stromy, a slyšel, že z toho vichru vycházel hlas. Bůh sám ale byl skryt ve vichru bouře.

V Jižní Africe užívají slovo „Amoja“, což znamená „neviditelná moc“. Ta neviditelná moc ve vichřici měla slyšitelný hlas a mluvila k Jobovi. Její podobu Job neviděl, neboť byla zahalena v této vichřici.

O jednom z největších proroků Bible, o Mojžíšovi, vyvoleném, vyhlédnutém, předurčeném služebníkově Božím ve Starém Zákoně, víme, že i on byl žádostiv Její vidět. Byl Mu tak blízko, a viděl jeho mocnou, tajemnou ruku konat tak mnohé věci, které mohl konat jen Bůh. Jednoho dne Její chtěl vidět, a Bůh mu řekl: „Postav se na této skále.“

Zatímco stál na skále, spatřil Její přecházet kolem. Viděl Jeho záda a řekl: „Byla to záda Muže.“ Avšak neviděl Boha, jen Jeho zahalení.

Bible říká: „Boha nikdy nikdo neviděl: ten jednorozený Syn, který leží na prsou Otce, o Něm přinesl zvěst.“ Mojžíš Její viděl zahaleného do nějakého muže.

Zjistili jsme, že Jehova Starého Zákona je Ježíš Nového Zákona. Kde Dr. Scofield užívá slova „změnit podobu“, je v řečtině en morphe; to znamená „Neviditelný se stal viditelný“. Je to jako něco, co nemůže být viděno, ale víme, že je to zde. Nemůže to být spatřeno, přesto víme, že to tu je. Když změnil Svoji podobu, tedy en morphe, pak to znamená, že přišel z nadpřirozené do přirozené oblasti. Jen změnil Svoji podobu.

Můžeme to srovnat s divadelní hrou, ve které hraje On. U Řeků bylo obvyklé, že jeden herec hrál více rolí. Musel tedy měnit svoji masku. Má dcera, která tady je, chodí na High School. Právě tam měli divadelní představení. Jeden hoch, kterého také znám, hrál čtyři různé role. Musel jít pokaždé za oponu, a převléknout se, než opět vyšel, a představoval jinou osobu.

Vezmete-li si ta starozákonní proroctví, která se vztahují na to, čím bude Mesiáš, a porovnáte je s Ježíšem, víte přesně, kdo Ježíš byl. Nebyl prostě obyčejným člověkem – On byl Bůh en morphe! Změnil nadpřirozenou podobu v přirozenou podobu člověka. Přesto byl Bohem zjeveným v mase, skrytý lidskou, masitou oponou. Sledujte Starý Zákon.

Jsem si vědom, že dnes večer mluvím ke smíšenému posluchačstvu z různých částí světa. Jsme tu proto, abychom zjistili, co děláme. Co děláme? Kam přijdeme? Co se děje? Co toto všechno znamená?

Podle toho můžeme seznat, že jak ti židovští muži a ženy, tak rabíni v chrámě tehdy, by poznali, kdo Ježíš byl, kdyby sledovali místo tradic Bibli a proroctví v ní. Pak by Její nikdy nemohli nazvat belzebubem. Nikdy by Její neukřižovali. Ale všechno se muselo stát takto. Bylo to částí té hry. Pokud jde o to, byli zaslepeni.

Mnozí z vás zde, muži a ženy dnes večer, kteří jste v mém stáří nebo starší, ještě si vzpomínáte, když sem před mnoha lety přišli Číňané. Napadlo mě to, když jsem předtím hovořil s bratrem, kterého mi představili. Ještě neuměli anglicky, ale již provozovali prádelny. Když jsme tam zanesli prádlo,

vzal čínský majitel prádelny lísteček, roztrhl ho určitým způsobem. Jednu část si nechal, a druhou jsme dostali. Když jsme si šli prádlo vyzvednout, musely tyto dva dílky spolu přesně souhlasit. Musely k sobě přesně pasovat, a nedaly se napodobit. Neboť on měl jednu polovinu a vy druhou. Jen potom jste měli právo žádat zpět, co vám patřilo. Když jste měli druhou část toho dokumentu, dostali jste zpět, co bylo vaše.

Tak je to dnes večer, máte-li druhou část té smlouvy. Když Bůh roztrhl Svého Syna na Golgatě, vzal tělo jako oběť vzhůru, a poslal na nás dolů Ducha, který předtím přebýval v Člověku jménem Ježíš. Tentýž Bůh je dnes večer zahalen v podobě Ducha svatého. Obě tyto části musí přijít dohromady. Potom jste částí smlouvy. Když se Bůh stal člověkem, učinil to, aby Jej člověk mohl lépe poznat.

Před několika lety jsem četl jednu povídku. Byla o jednom uznávaném králi, jehož jméno jsem zapomněl. Neměl jsem v úmyslu o této povídce mluvit. Možná, že je to jen výmysl, ale přivede nás to k tomu, co by mohlo posloužit jako základ k tomu, co chci říci.

Tento král byl dobromyslný a velice miloval své poddané. Jednoho dne řekl svým dvořanům a členům královského domu: „Dnes mě vidíte pro několik let naposledy.“ Jeho garda a vážení občané se jej ptali: „Dobrý králi, co to říkáš? Chceš jít do cizí země a usadit se tam?“

Odpověděl: „Ne, zůstanu tady. Půjdu mezi svůj lid. Budu sedlačit. Budu pracovat s dřevorubci. Budu obdělávat pole s nevolníky. S vinaři budu ošetřovat vinice. Budu jedním z nich, abych lépe poznal to, co dělají. Miluji je a chtěl bych se s nimi osobně poznat. Oni mne nepoznají, ale takto bych se chtěl s nimi sblížit.“

Druhého dne dvořané a všichni, kteří byli v paláci, viděli, jak sňal korunu a položil ji na trůn, svlékl roucho a oblékl si sedlácké oblečení a vmísil se mezi prostý lid.

Tuto malou povídku hned vztáhneme na Boha. Oni řekli králi: „Králi, máme tě rádi. Milujeme tě. Chtěli bychom, abys zůstal králem.“

Ale on chtěl být jedním z nich, aby je lépe poznal a také, aby oni lépe poznali jeho, a dozvěděli se, jaký opravdu byl. Chtěl jim dát vědět, jaký skutečně byl.

Totéž učinil Bůh. ON se proměnil z Jehovy-Boha v jednoho z nás, aby mohl trpět a okusit smrt, a dozvědět se, co je osten smrti, a tak vzít osten smrti na Sebe. Odložil korunu a královské roucho, a stal se nám rovný. Myl nohy s těmi nepatrnými, bydlel ve stanech s chudými. Spal v lesích a na ulici s nejnižší vrstvou. ON se stal rovný nám, aby nám lépe porozuměl, a my porozuměli Jemu.

Myslím, že když se zabýváme tím, jak se On stále znovu jinak projevoval, zjišťujeme, že přišel ve třech označeních synovství: Jako Syn člověka, jako Syn

Boží, jako Syn Davidův. Přišel jako Syn člověka. V Ezechieli nazval Jehova samotně proroka Ezechiele „synem člověka“. „Syn člověka“ znamená prorok. Musel tak přijít, aby naplnil 5.Moj.18:15, kde Mojžíš řekl: „Proroka jako mne, Pán, tvůj Bůh, vzbudí z tvého středu.“ Sám se označil jako Syn Boží. Mluvil o Sobě jako o Synu člověka, neboť musel přijít podle Písma.

ON musel oba tyto díly spojit jako ty dva kusy papíru, totiž proctví Starého Zákona a to, co byl. Muselo to přesně souhlasit. Proto přišel v podobě Syna člověka.

Po Jeho smrti, pohřbu a zmrtvýchvstání, sestoupil letničního dne jako Syn Boží – Bůh, Duch v podobě Ducha svatého. Co udělal? Proměnil se, a dal se poznat Svému lidu v jiné podobě. Jako Duch svatý, který je přece Bůh, sestoupil, aby během období církve působil jako Syn Boží – Duch svatý. V Tisíciletém království přijde jako Syn Davidův, aby se posadil na Davidově trůnu jako Král. Davidův trůn teprve zaujme; nyní sedí na trůnu Otce. ON řekl: „Kdo zde přemůže, ten bude sedět se Mnou na Mém trůnu, jako i Já jsem přemohl a posadil se s Otcem na Jeho trůnu.“ V Tisíciletém království bude Synem Davidovým. Co je to? Pokaždé tentýž Bůh, který mění pouze způsob Svého zjevení.

Já jsem mé ženě manželem. Všimli jste si, že On vůbec nereagoval, když ta syrofenická žena volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův.“? Ona neměla žádné právo, nazývat Jej Synem Davidovým. Neměla na Něho nárok jako na Davidova Syna. Pro Židy je Synem Davidovým. Když Jej ale oslovila jen „Pane“, obdržela, oč prosila, neboť On přece byl jejím Pánem. Projevil se rozdílně.

Ve svém domě jsem v trojím způsobu. Mé ženě jsem manželem. Má dcera si mě nemůže nárokovat jako manžela; jsem její otec. Mému vnoučeti jsem dědečkem. Ono nemá právo mě nazývat otcem. Nejsem jeho tatínek; můj syn je jeho otcem. Jsem jeho dědeček. Ale jsem stále tatáž osoba.

Co dělá Bůh? Proměňuje se, aby se lidu odpovídající generace příslušně zjevil. Proto jsme dnes večer tady, abychom zjistili, jak se Bůh chce lidu zjevit v tomto čase. ON mění způsob Svého zjevení, mění způsob Svého jednání, ale nemění Svůj plán, Svoji bytost nemění. Mění jen způsob Svého zjevení. Dělá to, aby se lidem zřetelně zjevil, aby poznali, kdo a co On je.

V epištole Židům 1 čteme: „Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého“ – Ježíše Krista. O prorocích Ježíš řekl, když zde na Zemi putoval, že byli bohové. „Odpověděl jim Ježíš: Však psáno je v Zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč Boží stala se, a nemůže zrušeno býti písmo, Mně pak, kterého posvětil Otec, a poslal na svět, vy pravíte: Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem?“ Každému období je přidělena jistá část Slova Božího, která říká, co se má stát. Ježíš byl naplněním celkového proctví. „V Něm přebývala plnost Božství tělesně.“ Byla v Něm.

ON byl v Josefovi, byl v Eliášovi, byl v Mojžíšovi. Byl v Davidovi, odmítnutém králi. Jeho vlastní lid jej jako krále zavrhl. Když opustil svůj dvůr, přišel k němu jeden muž, kterému se Davidovo panování a jeho systém nezamlouval, a zlořečil Davidovi. Jeden z jeho lidí tasil meč a řekl: „Proč má tento mrtvý pes mému pánu, mému králi zlořečit? Půjdu a setnu mu hlavu!“

David možná nepochopil, co v tomto okamžiku činil, ale protože v něm bylo to pomazání, řekl: „Nech ho být, neboť Pán mu to vnukl.“ Vystoupil na horu, a plakal nad Jeruzalémem – zavržený král.

Je vám nápadné, že o několik set let později Syn Davidův, zavržený Král, na něhož na ulici plivali, byl na téže hoře, hleděl na Jeruzalém a zvolal: „*Jeruzaléme, Jeruzaléme! Jak často jsem chtěl tvé děti shromáždit, jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídly, ale vy jste nechtěli!*“

ON Svoji bytost nikdy nezměnil, neboť Žid.13:8 říká: „*ON je tentýž včera, dnes a na věky.*“ Bůh se stal masitým tělem, aby mohl zemřít, a nás tím mohl spasit od hříchu. Proto se stal člověkem.

V Jan12:20 to vyjádřili ti Řekové, kteří se o Něm doslechli. Není člověka, který kdy o Něm mohl slyšet, aby se v jeho srdci nerozhořela žádost, Jej vidět.

Tak to bylo s Jobem a s proroky Starého Zákona. Všichni Jej chtěli vidět. Ti Řekové přišli, aby Jej spatřili. Obrátili se na Filipa z Betsaidy, a prosili ho: „Chtěli bychom vidět Ježíše.“ Řekové Jej chtěli vidět, ale nemohli, protože se nacházel ve Svém lidském chrámu. Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou.

Zjišťujeme, že Řekové Jej nemohli vidět. Pozorujte slova, která Ježíš hned na to řekl: „*Nepadne-li pšeničné zrna do země a nezemře, zůstane samo.*“ Jinými slovy: nebyli v stavu, vidět Jej v podobě, ve které se tehdy nacházel, neboť byl zahalen do lidského masa. Ale jakmile toto pšeničné zrna padne do země, pak zplodí ze všech národů podle Svého druhu. Přirozeně, že On byl v tom čase poslán k Židům, ale pšeničné zrna muselo padnout do země. Bůh byl zahalen do lidského masa a skryt nevěřícím, ale věřícím zjeven.

Na počátku bylo slovo, a to slovo bylo u Boha, a Bůh byl to slovo...

A to slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi, a my jsme viděli Jeho slávu, slávu, jaká je jednorozenému Synu Otcem propůjčena; plná milosti a pravdy.

Na počátku bylo slovo. Slovo je vyjádřená myšlenka. Na počátku On ještě ani nebyl Bohem. Naše dnešní slovo Bůh znamená „předmět uctívání“. Jak zmatené to připadá našemu rozumu! Můžete někde někoho udělat bohem. Můžete bohem udělat cokoli. Ve Starém Zákoně v 1.Moj.1 je řečeno: „*Na počátku stvořil Bůh...*“ Tam je napsané slovo Elohim. Elohim znamená „Ten sám v sobě existující“. Jaký rozdíl je mezi slovem Elohim a slovem Bůh! Elohim znamená „Ten sám v sobě existující“.

My nejsme sami ze sebe existující. Nejsme ani všemohoucí, ani vševědoucí, ani všemocní, ani všudypřítomní. Slovo Elohim toto všechno vyjadřuje. My to

být nemůžeme. Také strom nebo budova, kterou jste učinili svým bohem není sama v sobě existující.

Bůh byl na počátku život, ten Věčný. V Něm byly vlastnosti. Potom tyto vlastnosti byly vyjádřeny jako slova, a konečně se to Slovo stalo masem. Ježíš byl Spasitel. Spasit znamená „zavést zpět“. Aby něco mohlo být zavedeno zpět, musí to nejprve být někde jinde. Vidíte, ne všichni lidé to budou moci poznat, neboť ne všichni lidé byli na počátku v myšlenkách Božích.

Podívejte se na ty kněze. Když viděli, jak přesně se On projevoval podle Slova, jímž sám byl, tedy řekli: „To je belzebub.“ Dokázali tím, jakou bytost měli. Odpovídalo to modernímu názoru onoho času. Když se On ale setkal s tou smilnicí tam u studny, a dal jí znamení Mesiáše, což spočívalo v tom, že jí řekl, co ona udělala, tedy řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Vím, že přijde Mesiáš. A když přijde, bude nás o všem informovat.“ Ona Jej poznala jako Mesiáše, Pomazaného, neboť odpovídal těm výrokům Písma. Nevidíte, jak oba díly papíru se k sobě hodí? „Víme, že když Mesiáš přijde...“

Možná, že Bůh musel jako hrnčír toto a ono smísit dohromady, než u zvonu docílil jistého tónu. Ale když se k ní Ježíš obrátil a řekl: „*JÁ to jsem, který s tebou mluvím...*“ Pak nebylo ani zdání po výroku jako „belzebub“. Nechala tam stát svůj džbán s vodou, běžela zpět do města a řekla: „*Pojďte se podívat na Muže, který mi řekl všechno, co jsem činila! Zdali to není Mesiáš?*“

Co způsobilo spojení místa ze Starého Zákona s prožitím, které měla s Ježíšem? Ona poznala Mesiáše. Pozorovali jste, že její hřích byl okamžitě odpuštěn? Ona byla od samého počátku spasená, neboť již na počátku byla v myšlenkách Božích. Byla spasena, neboli zavedena zpět, když poznala, že Písmo se naplnilo s ohledem na oznámení Jehovy: Co On byl, a co je.

Jestliže by Ježíš vystoupil se zvěstí Noemovou, ničeho by nebylo dosaženo. Bylo by nesmyslné stavět koráb, a někam se na něm plavit. Přesto Noe byl částí Boha. Jednal zvláště, neboť byl zvláštní. Jeho zvěst byla zvláštní, neboť to bylo slovo, které bylo zjeveno. On by nemohl přijít se zvěstí Mojžíše. Ta by nic nez mohla. Bůh se skrze Mojžíše zjevil jisté části. Byl vyjádřeným slovem pro tu hodinu. Ale Ježíš s tím vystoupit nemohl, neboť Bible to tak nezaslábila. Když přišel, bylo to přesně tak, jak to o Něm předpověděl Starý Zákon. Všichni, kteří byli spasitelní, tomu věřili, neboť byli v myšlenkách Božích. Jeho vlastnosti, které byly v Něm na počátku, se staly masem. Oni byli spasitelní a byli zavedeni zpět k Bohu. „*Všem, kteří Jej přijali, dal moc, stát se dětmi Božími*“, neboť byli spasitelní. Od samého začátku měli být zjeveni.

Mohli bychom se tu trochu pozdržet a přemýšlet dnes večer jednou o zvěsti hodiny, která je vyjádřenou myšlenkou Jehovy? Je řečeno, že naše jména byla zapsána již před ustanovením světa v Knize života Beránka. Proto můžeme, jak jsem řekl na počátku, vidět obě strany, a proč jedna připadá těm druhým tak zvláštní. Musí to tak být; vždycky to tak bylo. Tak to

bylo vždycky, a vždycky také bude. ON byl Slovo a Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi.

My víme, že Bůh se ve starozákonní době, potom, co se zjevil Svému lidu rozličným způsobem, skryl na Svém trůnu milosti za jezevčími kůžemi. Když Šalomoun zasvětil chrám Pánu a zavěsili oponu z jezevčích kožek, sestoupil v ohnivém sloupu, v oblaku za oponou a skryl se tam před vnějším světem. Vírou Izrael věděl, že On tam byl. Věděli, že tam byl, nehledě k tomu, co tomu říká pohanský svět. Před nevěřícími byl skryt. Věřící ale věděli skrze víru, že On tam za tím je, neboť byli omilostněni. ON se nacházel na trůnu milosti. To bylo veliké tajemství.

Víte, když ve Starém Zákoně vešel někdo za oponu, musel zemřít. Nyní znamená smrt, nevejít za ni. Kdo tehdy vkročil do Jeho slávy, musel zemřít. Kdo nyní do Jeho slávy nevejde, zemře. Stalo se to na Golgatě, když se roztrhla opona, ten starý závěs. Kdo nyní nepřejde do Jeho přítomnosti, zemře. Kdo přišel tehdy do Jeho přítomnosti, musel zemřít. Změnilo se to, musíte Písmo prozkoumat, abyste viděli, v jakém dni žijeme.

Když se ta opona skrze Golgatu roztrhla, byl trůn milosti jasně vidět. Ale co se stalo? ON visel na Golgatě, Jeho krev tekla. Potom, co oni rok za rokem vnášeli krev do svatyně svatých, a kropili jí trůn milosti, roztrhl Bůh silou úderu jednoho silného, mocného blesku, starou oponu z jezevčích kůží shora dolů, a stolice milosti byla zřetelně vidět. Pravdivého, pravého Beránka Božího mohl každý zřetelně vidět, jak visí na Golgatě, na skutečném stolci milosti. Bůh sám tu cenu zaplatil. Stal se nám rovným. Zjevil se jako člověk, abychom s Ním byli seznámeni, a abychom Jej poznali.

V tom dni smíření byla stolice milosti zřetelně viditelná. Ale hled'te, zvyklosti, tradice kostelních otců onoho času, stolici milosti před lidem zahalily. Kdyby znali Písmo, všechno by k sobě pasovalo, jako ta roztržená kartička v čínské prádelně. Proroctví Starého Zákona se měla splnit, a stalo se to. Kdyby se učili Písmo, stolici milosti by spatřili.

Jak je psáno, je Mojžíšovo zahalení až do dnešního dne ještě na jejich srdcích. Nepoznávají to. Ale On byl Bůh v utrpení a ve smíření. ON byl pravou stolicí milosti, která se stala dokonale viditelná.

My jsme zpívali píseň:

Hled'te na Něho jasným pohledem
tady je, ten mocný Vítěz
od té doby, co roztrhl oponu.

ON, stolice milosti, tam zřetelně visela pro všechen lid. Ale oni se připojili k všeobecnému názoru. Nuže, muži a ženy, delegáti této konference, chtěl bych bez ohledu na osobu něco říci. Vzhledem k dnešnímu času, se zřetelem k tomu, proč jsme dnes zde: Obávám se, že tradice otců, kostelních otců, skrývá také toto před mnohými lidmi. Přestože Duch svatý

sestoupil, jak to bylo prorokováno, a opona je roztržena, chce se mnoho lidí nadále držet tradic otců. Proto nemohou to, co dnes církve má, a co jí dává tuto mimořádnou radost a pokoj, poznat. Ale pro všechny, kteří tomu věří, je to zřetelně viditelné. ON to slovo, zaslíbené slovo pro tento den, skryl.

Tradicice jsou jako opona. Říká se, že dny divů pominuly. V Tucsonu, v Arizoně, tam, kde bydlím, se mnou mluvil milý, vzdělaný pán. Mluvil jsem v jednom shromáždění v Ramada Inn, a sice na konferenci Obchodníků plného evangelia. Tento příjemný, křesťanský pán, kazatel jednoho sboru, přišel za mnou a řekl: „Bratře Branhame, ty se snažíš lidem představit období apoštolů. Období apoštolů přece dávno skončilo.“

Odvětil jsem: „Prosím, můj bratře, ukaž mi v Písmu, kde období apoštolů přestalo.“

Dále jsem řekl: „Apoštolské období započalo letničního dne. Toho dne řekl Petr: ‚To zaslíbení platí vám a vašim dětem a všem, kteří ještě daleko jsou, kolik jich jen Pán, náš Bůh povolá.‘ Kdy to skončilo? Jestliže Bůh stále ještě volá, pak apoštolské období trvá.“

V tom se lidé pokoušejí tak mnohé zaslepit: Tradicemi předků, jako tomu bylo tehdy. Nechápete, proč ti lidé jsou tak plni radosti a nadšení. Ale oni vidí, proto připadají tato shromáždění ostatním tak zvláštní a svérázná. Oni prolomili ty hradby, pronikli skrze závěsy do přítomnosti Boží, kde prožívají, jak se zaslíbení pro tuto hodinu před lidmi naplňují. Vidí, co Bůh zaslíbil. V Joeli 2:23 zaslíbil, že v posledních dnech bude na lidi vyelit pozdní děšť. Mám za to, že to řecké slovo tam je kenos, což znamená že „On se vylil“; ne, jak bychom to řekli my, že někdo měl v sobě něco, co bylo vylito, nýbrž On sám se vylil. Změnil Svoji podobu – en morphe. Proměnil se z toho, co byl, v to, co On je, ale Svoji bytost nikdy nemění.

Letničního dne se proměnil ze Syna člověka v Syna Božího. Nyní již nebyl s lidmi, nyní vešel do lidí. Tentýž Bůh pokračoval ve Svě službě až do tohoto mocného období. ON v Bibli zaslíbil, že nastane den, který nebude ani jasný, ani tma, ale v čase večera mělo být světlo. Pozorujeme-li to z geografického hlediska, slunce vychází na východě a zapadá na západě. Je to totéž slunce.

Syn se zjevil na počátku Izraeli, lidu na Východě, tím, že se zaslíbené slovo naplnilo. Následoval zamračený den. Skrze reformátory a ostatní jsme měli dostatek světla, abychom založili sbory a denominace, a vstupovali do nich, abychom mohli jít a líbat mimina, dospělé oddávat, mrtvé pohřbívat atd., a být v kostelním sboru. Ale v čase večera mělo být světlo. ON hovořil o večerním čase. Žádné biblické místo nemůže být zrušeno. Tentýž Syn, který se o letnicích vylil (kenos), zaslíbil, že totéž učiní ve večerním čase. Děje se to podle zaslíbení.

Dejte ty útržky k sobě. Podívejte se, co se děje a hled'te, co On zaslíbil, potom poznáte, kde se nacházíme. Dejte dohromady ty věci, pak můžete

odhalení toho Velikého a Mocného vidět. Lidé byli opět proti těm velkým věcem, které byly prorokovány, zaslepeni tradicemi.

Jak nádherná je ilustrace s Mojžíšem, když sestoupil z hory, která byla rozpálena ohněm! Mojžíš šel přece do Egypta a sdělil otcům církve, že se mu zjevil Bůh Pán ve jménu „JÁ JSEM“. Toto jméno je ve tvaru přítomného času. Nikoli „Já jsem byl“ nebo „Já budu“, nýbrž „Já jsem, který jsem“, každého času tentýž; tentýž včera, dnes a až na věky. ON je přítomnost. To odpovídá Žid.13:8: *„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky.“*

Je to stále ještě to prorokované slovo, a církev musí být se Slovem v souladu, a prožít je v tomto čase. Říká se: „Ti reformátoři to měli!“ Toto je ale jiný den. Pohled'te, v jakém dni žijeme my.

Když On tehdy přišel na Zemi, nemohl vystoupit jako Mojžíš nebo jeden z proroků, neboť to nebylo prorokováno. Právě tak je prorokováno pro tyto poslední dny, že má přijít takovýmto způsobem. Proto se to nemůže stát ve způsobu probuzení Luthera či Wesleye. Toto je hodina navrácení, čas, ve kterém se musíme vrátit k originálnímu, původnímu světlu.

Jak bychom to mohli doložit biblickými místy! Theologové, ať jste z jakékoli části světa, vy víte, že je to pravda. Je to zaslíbení. Oni se stávají, jak to nazýváte „podivný“, protože opona tradic je otevřena, a oni to poznávají. ON je tentýž včera, dnes a až na věky. To je to zaslíbení Boží, a tomu nemůžeme odporovat, neboť Písmo nemůže být zrušeno.

Ano, poznáváme, že On zaslíbil, že Svému lidu se sám vylíje, a On je tentýž včera, dnes i na věky.

Potom, co přišel Mojžíš do Egypta a oznámil jim to, potvrdil Bůh svoji zvěst, když v témž ohnivém sloupu sestoupil na horu Sinaj a zahalil ji do ohně. Pozorovali jsme, co bylo s tím, kterému dal to zaslíbení? ON jej poslal se slovem. On měl ta přikázání, a musel jim je oznámit.

Přikázání byla to slovo. Slovo nepřišlo k lidu. Ono vždy přichází k prorokovi, a on byl prorokem té hodiny.

Ježíš byl Slovo. Jan byl prorok. Ježíš přišel k němu do vody, neboť Slovo přichází k prorokovi. Slovo přišlo neomylně k němu. Také Mojžíšovi zaznělo slovo: obdržel ta přikázání.

Nežli bylo slovo zvěstováno a předloženo, musel Mojžíš zahalit svou tvář, neboť to slovo ještě nebylo úplně zjevené. Oni věděli, že se něco stalo, ale neporozuměli, co to bylo. Ozval se hrom a oni křičeli, aby k nim nemluvil Bůh, ale Mojžíš.

Bůh řekl: „To udělám. Od této chvíle se jim nebudu takto zjevovat. Pošlu jim proroka. Skrže Svého proroka budu mluvit.“

Jestliže Mojžíš již s tím přirozeným zákonem, jak nám to zjevuje Pavel v 2. Korintským, si musel zahalit svou tvář, oč nádhernější je potom to duchovní, a oč více je to těm nevěřícím zahaleno, než jim to je oznámeno! Mojžíš byl

podivín. Oč více tak budou označovat vás, kteří jste pronikli za oponu, a dospěli do ohnivého sloupu, a opět jste vyšli s požehnáními! Nyní jste zahaleni. Lidé to vidět nemohou; nemohou tomu rozumět. Jestliže již to přirozené bylo nádherné, oč více bude to nadpřirozené! Jestliže to přirozené, které mělo konec, bylo nádherné, oč nádhernější potom bude to nadpřirozené, které je bez konce!

Přesto je to stále ještě zahalené. Ne věřícím, nýbrž nevěřícím. Ti to vidět nemohou. Bůh se vždy skrývá před nevěřícími. Ty tradice to zahalují. Jak to bylo s nimi tehdy, tak je tomu dnes. Kde tehdy byl přirozený závěs, tam je dnes duchovní. Bylo to proroky potvrzeno tím psaným Slovem. On je prorok, někdo, kdo přijde s psaným Slovem a vyloží je. Oni věděli, že to slovo bylo zde, ale nepoznali, co to znamenalo. Mojžíš to vyložil. Řekl: „Příkázání zní takto, a sice z toho důvodu.“ On to objasnil. Než to bylo objasněno, bylo to zahaleno. Rovněž dnes je to před lidmi zahaleno, až je jim to zjeveno a vyloženo. Bůh, ten mocný Bůh – Slovo – zahalen do lidského masa.

Zjistili jsme, že nevěřícím to zůstalo skryto, věřícím ale to bylo zjeveno. Mojžíš musel jít sám do ohnivého sloupu, nikdo nesměl být s ním. Co nám toto říká? Že dovnitř se nedostanete, když přistoupíte k nějaké letniční skupině. ON to nikdy žádné skupině nezjevil; On to zjevil jednotlivcům. Tak je tomu také dnes. Říkáte: „Já patřím k jednomu sboru. Náležím k tomu.“ To není nic platné. Kdyby se někdo pokusil následovat Mojžíše anebo jej napodobovat, znamenalo by to smrt. Tak je to také dnes. Má to za následek duchovní smrt, jestliže se snaží to napodobit.

Dnes večer se zabýváme tím, co vzniká v těch skupinách při tělesných napodobováních. Každý chce jednat a žít, jak se mu líbí. Může pít, kouřit; ženy mohou žít jak chtějí, a chovají se jako svět. Zůstávají doma, dívají se na televizi, zabývají se světskými věcmi, a přesto se nazývají letniční. Snaží se napodobovat něco pravého, ale není jim to zjeveno. Jestliže je to zjeveno, je to nádherné, a jestliže v tom putujete, bude z vás všechno ostatní vzato. Sami se stanete oponou. Něco jiného je k ničemu. Napodobování znamená smrt.

Zahalený Mojžíš byl pro lidi živým slovem. Totéž je s těmi, kteří jsou dnes zahaleni: jsou psanými dopisy, čtenými každým člověkem – žádný nový dopis, ale ten, který je již napsaný a nyní se zjevuje. Nad těmi, kteří slovu a zaslíbení tohoto dne věří, vylije Bůh Svého Ducha na všechno tělo. Oni jsou psanými dopisy. Jestliže se někdo snaží o lidské napodobování, jde to vedle. Váš život ukazuje, co jste.

Jeden chlapec se jednou dostal do problémů. Byl to dobrý hoch, ale musel se zodpovídat před soudem. Soudce řekl: „Prohlašuji tě za vinného, a musím tě odsoudit k doživotnímu vězení.“

On odpověděl: „Mohu svůj vlastní případ posoudit?“ a mínil: „Chtěl bych, aby byl vzat zřetel na můj dosavadní život.“

Soudce řekl: „Vždyť je to tvůj život, který tě odsuzuje.“

Tak je tomu dnes. Důvod, proč církev ještě nepokročila dále, jak by měla, je jejich způsob života. Je to lež. My se musíme mnohem více posvětit. Musíme věřit každému Božímu slovu. Musíme po něm vyhlížet tak dlouho, až se slovo pro nás stane realitou. Je to náš způsob života, který nás zdržuje, abychom vešli dovnitř.

Nyní vám ukáži cestu z pasti. V jiném případě byl jiný mladý muž stejným soudem odsouzen k peněžité pokutě. Nemohl to zaplatit, neboť se jednalo o tisíce dolarů. Ale měl velkého bratra, ten přišel, a zaplatil za něho.

I my máme velkého bratra, Ježíše, Syna Božího. ON přišel a zaplatil za nás. Jestliže tomu jen věříme, potom jsme schopni s Ním jít za oponu. ON je naším Mojžíšem. Dnes je Ježíš naším Mojžíšem. Zahalený Mojžíš byl pro lid živým Slovem. Dnes je zahalený Ježíš pro lidi živým Slovem – Ježíš v církvi. Duch svatý, Syn Boží v lidech, zjevuje Slovo podle zaslíbení pro tento den a přesně je naplňuje. Je to nyní totéž.

Myslete na to: Mojžíš toto neoznámil celému světu, ale jen těm, kteří vyšli, jen určité skupině. Byli to ti, kteří při vyjití vyšli ven. Dnes to činí Duch svatý před očima lidí, kteří tvrdí, že Boží uzdravování není správné.

Jeden lékař mi před několika dny volal kvůli jedné dámě. Bylo to alespoň čtyři nebo pět případů, kdy ti lidé umírali, a jejich život se dal počítat již jen na hodiny. Duch svatý je uzdravil. Ten lékař to zpochybnil, a ptal se mě: „Jak to může být?“ Řekl: „Byla to má pacientka.“ Odpověděl jsem: „Byla. Nyní je pacientkou Boha. Ona je nyní Jeho případ.“

Vidíte, co je to: Bůh volá k vyjití, aby zpoza tělesné opony vyšel každý, kdo se snaží něco napodobit, když přistoupí k nějakému sboru, a sice ne k metodistům, baptistům, presbyteriánům, a podobně, nýbrž k letničním sborům. Je to osobní záležitost mezi tebou a Bohem. Ty musíš vejít dovnitř, ne tvá skupina, ne tvůj sbor, ne tvůj kazatel. Jsi to ty, kdo musí vejít.

Chtěl bych, abyste sledovali ještě jedno Mojžíšovo poznávací znamení. Ačkoli byl Mojžíš prorok, byl velkým mužem, viděli lidé, že byl pozměněn, když sestoupil s hory se slovem. Něco se s ním stalo. Když přišel s potvrzeným slovem té hodiny, s těmi příkázáními, byl proměněným člověkem. To budete i vy, jestliže vyjdete zpoza lidské opony, kde se takovému shromáždění posmívají, kde se lidé urážejí nad Božím uzdravováním a říkají: „Dny divů pominuly.“

Vyjděte zpoza lidské opony tradic, a každý uzná, že se s vámi něco stalo.

Povede se vám, jako našemu váženému bratrovi Jimu Brownovi. Mám za to, že většina presbyteriánů ví, že se s ním něco stalo, protože vyšel zpoza opony tradic. On viděl něco v těch lidech, co jej přitahovalo, a vyšel zpoza opony ven. Jestliže odtamtud vyjdete, pak jste pro lidi zřetelně viditelní, že poznají, že se s vámi něco stalo. Očím nevěřících je Slovo skryto, ale očím věřících je to jasné: Ježíš Kristus tentýž včera, dnes a až na věky.

Tehdy byl Bůh v člověku, ve Svém Synu Ježíši Kristu. Tomu věříme. Nebyl pouze prorokem, nejen obyčejným mužem, či vlastně člověkem, nýbrž Bůh byl v Kristu, v Člověku; plnost božství byla tělesně v jednom Muži. Tehdy byl Bůh v jednom Muži, nyní je Bůh v lidech – celá plnost božství přebývá tělesně v Jeho celé církvi, a projevuje se tak, že On Své slovo naplňuje.

Zjistili jsme, že Bůh měl v každém období zahalení. Bůh byl skryt za oponou. To mi připomíná malou událost, ke které došlo na Jihu. Byl tam křesťanský domov. V této křesťanské rodině věřili Bohu. Spoléhali na to, že Bůh je ochrání před vším zlým, což také dělá. Měli chlapce asi sedmi nebo osmiletého. Chodil do nedělní školy, a byl milý a příjemný. Ale bál se bouřky. Obzvláště když hřmělo a blýskalo se.

Toto jsem nedávno vyprávěl jednomu muži. Když totiž vyšel článek o tom muži, který byl uzdraven, řekl tento kazatel: „Oni z tebe dělají boha, bratře Branhame.“ On byl kritik, a já jsem chtěl to ostří trochu zmírnit, aniž bych jej zranil.

Proto jsem řekl: „Bylo by to tak vzdáleno od Písma, být jím?“ A hned jsem pokračoval: „Ne, vůbec ne, neboť Ježíš přece také nazval proroky bohy.“ To souhlasí.

Oni nám podsouvají, že se snažíme jednat na místě Božím. Ani to nezasahuje příliš daleko. Přesně tak to je, přesně tak. Bůh, zjevený v mase, jak to zaslíbil.

Vyprávěl jsem mu tu povídku o této malé rodině, která mi právě předtím vytanula na mysli. Jednou večer nastala bouřka, a maminka řekla synovi: „Jdi nahoru, synku, jdi si lehnout.“

Odpověděl: „Mami, bojím se.“

„Nic se ti nestane. Jdi nahoru a lehni si.“

Když ten hoch tam ležel, oknem viděl blesky, a byl vyděšený. Přikryl si dekou hlavu, ale stále ještě ty blesky viděl a slyšel hřmění. Proto křičel: „Mami!“

Ptala se: „Co bys chtěl, můj chlapče?“

Prosil: „Pojď sem nahoru a lehni si ke mně.“

Vyšla tedy k němu po schodech nahoru, jak by to udělala každá dobrá matka, vzala syna do náruče a řekla: „Hochu, maminka by ti teď chtěla něco říci.“

Odpověděl: „Ano, mami.“

Řekla: „Zapamatuj si to. Chodíme pravidelně do sboru; čteme Bibli; modlíme se; jsme křesťanská rodina; věříme v Boha. Věříme, že ve všech bouřích anebo cokoli se děje, je Bůh naší ochranou.“

Odpověděl: „Mami tomu všemu věřím. Ale když ten blesk je tak blízko, pak bych chtěl Boha, kterého mohu vidět.“

Myslím, že tak pociťoval nejen ten chlapec, ale také my. Scházíme-li se a modlíme-li se jeden za druhého, chtěli bychom Boha vidět.

Viděli jsme, že Bůh měl stále nějakou podobu. Když Jej viděl Mojžíš, byl v jedné postavě. Vypadal jako Muž. Když byl Bůh za oponou, měl zahalení. Dnes večer je Bůh zahalen ve Své církvi. ON má postavu. ON je dnes večer ještě týž Bůh. To jsme zjistili.

Je to tento tělesný obal, co ti, kteří jsou svázáni s tradicemi, nemohou pochopit. Prostě nemohou věřit, že je to Bůh, který tak nechá lidi jednat. Je to proto, že Bůh je ve Své církvi, v lidech, zahalen. To souhlasí. ON je zahalen před nevěřícími, ale věřícím je zjeven.

Jestliže se dnes opona tradic jejich předků roztrhne, a Slovo prolomí, potom je výhled opět volný, a my Jej poznáváme v Jeho božství, které je skryto v lidském těle. Čtete Židům 1 a 1. Mojžíšovu 18. Vzpomínáte si, že Bůh přišel k Abrahamovi jako muž, posadil se, jedl a mluvil s ním, a řekl, co si Sára, která byla za Ním ve stanu, ve svém srdci myslela. Ježíš řekl: „*Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak bude při příchodu Syna člověka.*“ Bůh, opět zahalen v lidském mase. Myslete na to, že Ježíš v Lukáši 17 neřekl: „Když se Syn Boží zjeví.“ Myslím, že je to třicátý verš. ON řekl: „Když se Syn člověka zjeví“ – když se Syn člověka opět vrátí do církve, a zjeví se skrze lidskou bytost. Nejedná se o Syna Božího, nýbrž o Syna člověka, který se v posledních dnech vrátí do Své církve. Víme, že to je jedno z Božích zaslíbení.

Ještě jedna pozoruhodná věc. Poznamenal jsem si místo z 2. Mojžíšovy, kde je psáno o jezevčích kůžích. K čemu sloužily? Jezevčí kůže zakrývaly slávu Boží před lidmi. Lidé ji nemohli vidět, protože byla za touto oponou, která ji skrývala. Sláva Boží byla za těmito kůžemi. Nyní je sláva Boží za vaší kůží, a kdo se pevně drží tradic, ten to nevidí. Nacházela se za oponou, tam, kde bylo také Jeho Slovo.

Co se tehdy nacházelo za starou oponou z jezevčích kůží, kde nebyla žádná krása, po které bychom byli žádostivi? Když se stal masem, a bydlel mezi námi, tehdy rovněž neměl žádnou krásu, již bychom si žádali. Dnes to je totéž. Na muži či ženě není nic, čeho bychom byli žádostivi, ale jde o to, co je za tím. O to jde.

Říkáte: „Ach, vždyť já vím, že tento mládenec pil. Toto a ono vyváděl.“ To je mi jedno, co dělal. Co se skrývá za jeho zevnějškem? Co je za tím, to platí. Lidé jsou zaslepeni. To vnější lidi oslepuje. Říkají: „Vždyť si dobře vzpomínám, co ta ženská prováděla.“

Já vím, co dělala, ale co je nyní? Tyto kůže kdysi halily jezevce, ale nyní skrývaly a hostily slávu Boží. Ony zakrývaly zvíře, ale potom zahalily slávu Boží.

Právě tak může být váš zevnějšek dnes proměněn, že z toho bude příbytek Boží, a Bůh v člověku zaujme bydlení.

Vidíte, za tou oponou z jezevčích kůží se nalézalo Slovo. Tam byly také chleby obracení a truhla smlouvy, která byla pokropena. Co ještě tam bylo? Nadpřirozená sláva.

Slovo je semeno. Avšak nemůže vzejít, až když na ně zasvítí slunce. Slunce musí na semeno svítit, aby mohlo vzejít a přinést ovoce. Jen takto působí Slovo ve vás. Přijměte Slovo Boží do svých srdcí a vejděte do té nadpřirozené slávy. Jestliže to učiníte, pak se to stane chlebem sem a tam obracení – manou, která je jen pro oddělený lid. Jen oni smějí jíst. Oni jsou ti jediní, kteří to mohou jíst.

Pozorujte, Pavel zde řekl, že budeme od slávy k slávě proměněni. Vidíte? Nakonec se to vrátí ke své původní slávě. Je to jako semeno svlačce. Semeno květiny padne do země. Pšeničné zrno padne do země. Co se stane? Vzejde; malý výhonek vyrazí vzhůru. Roste dále až do klasu. V klasu se pak zase utváří originální zrno.

Totéž se stalo s církví. Ona vyrazila za Luthera vzhůru, přešla přes Wesleye a nyní se vrací zpět k originálnímu zrnu, do své původní slávy, té slávy, kterou měla na počátku. Slunce, které vyšlo na východě, je totéž, které oznamuje to stejné na západě, a přitom proměňuje od slávy ke slávě.

Za času Luthera vyšla církev ven z pohanství, šla dále až k Wesleyovi, odtamtud k letničnímu hnutí a stále dále, od slávy k slávě, že stále více zjevovala skrytou manu! Nyní je zralá opět Jej oznámit tak, jak byl na počátku, téhož Ježíše, tutéž Jeho službu, tutéž sílu, téhož Ducha svatého. Duch svatý, který sestoupil o letnicích, je tentýž Duch svatý, který se dnes zjevuje od slávy k slávě, až opět vzejde to originální semeno se křtem Ducha svatého, se stejnými divy a týmž křtem, se stejným druhem lidí, kteří jednají přesně tak, se stejnou silou, se stejnými prožitími. Jde to od slávy k slávě. Jako další nastane proměna z této slávy do slavného těla, které je tomu Jeho rovné, a v němž Jej uvidíme. Přesně to viděl Abraham.

Sledujte to. Vidíme, jak se to měnilo. Od Golgaty jsme pozváni k účasti na Jeho slávě. V 1.Kor.12 je psáno: „*Skrze jednoho Ducha jsme my všichni v jedno tělo vekřtění.*“ Ne skrze vodu, ale skrze jednoho Ducha jsme byli všichni vekřtění dovnitř. To souhlasí. Tak jsme se stali částí Jeho samého.

Doufám, že dnes nezdržuji dlouho. Doufám, že opravdu ne.

Je to jako velká symfonie nebo drama, které se hraje. O symfoniích a dramatech toho mnoho nevím, ale viděl jsem Carmen, o níž jsem předtím mluvil. Má dcera v tom také účinkovala. Uváděli tuto operu, a k tomu hrála odpovídající hudba. Tak je to, jestliže skrze křest Ducha svatého jste vekřtění do Krista.

Mnozí z vás četli nebo slyšeli povídku o Petrovi a vlkovi, kterou složil velký ruský komponista, a vědí, jaké postavy tam hrají. Někdo, kdo zná dějiny a umí číst noty z listu, pozná každou odchylku, jestliže se ten kus dává a ta symfonie se k tomu hraje. Oni mohou nahlédnout, a poznat odchylky. Co to ale je, jestliže komponista něco složil, a pak to správně nehrají? Je nápadné, že něco nesouhlasí, něco schází. Komponista tu symfonii složil, aby ji hrál orchestr. Když se ale nedrží not, pak něco nesouhlasí. Potom dirigent špatně dirigoval.

Tady tkví ten důvod dnes, moji luteránští bratři, moji baptističtí bratři, letniční bratři, moji bratři ze všech různých denominací. V tom to spočívá. Snažíte se udávat tón, který se hodil do času Lutherova, Wesleyova atd., i když notový part zde říká, že toto je jiný den. Nyní nemůžeme žít v Lutherově světle, jenž byl reformátorem. Vážíme si jeho role, ale ta skončila. Nyní jsme v Knize mnohem dále, a nemůžeme dále hrát totéž.

Moji bratři, je jen jediná možnost, jak toho dosáhnout. Bratři na celém světě, v různých částech Země, chtěl bych vám říci, že existuje jen jediná možnost, aby se to tomu dirigentovi podařilo: On musí být ve stejném duchu, ve kterém byl ten komponista. Potom to dílo pochopil. Právě tak musí církev, ten symfonický orchestr, jež svět pozoruje, zda se dějí ta znamení a divy, jako ten dirigent přijít do Ducha Komponisty. Když říkají: „Dny zázraků pominuly“, tak tohle není podle not. Musí to být ve správném rytmu a ve správném Duchu. Stane se to až tehdy, jestliže na vás přijde Duch Komponisty. Amen.

Jestliže potom řeknete: „Dny divů nikdy neskončily“, volají symfonici: „Amen!“

Dostaneme-li se k místu: „*Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a na věky*“, volají symfonici: „Amen!“

„*Ale přijmete moc, až Duch svatý na vás sestoupí!*“, a symfonici volají: „Amen! Prožil jsem to.“ Potom již není, o čem se ještě dohadovat. Celý orchestr se nachází v souzvuku se Slovem. Souhlasí i takt. To je ono! Ó, je to něco nádherného. Dirigent a Komponista musí být v témž Duchu, právě tak i hudebníci musí být ve stejném Duchu, aby to mohli správně zahrát. Svět se ptá, co se děje.

Mluví se o komunismu, že z toho stůňu, o integraci, rasovém rozdělení a podobně. Ach, má dobroto! To je přece nesmyslné, když příchod Páně je tak blízko! Něco zní falešně. Obávám se, že dirigenti se již nenalézají v Duchu Komponisty.

My musíme obdržet Ducha Komponisty, tuto původní sílu Boží, o níž Bible říká, že muži budou puzeni Duchem svatým, psát Bibli. Potom budou jako ty dvě části roztržené kartičky Číňana, Bible Boží a věřící mezi sebou souhlasit, protože oboje je ve stejném Duchu. Oni mezi sebou ladí. Přesně se k sobě hodí. Co dnes potřebujeme, jsou dirigenti, kteří se vracejí zpět ke Slovu a věří mu tak, jak je napsané. To souhlasí.

Potom uvidíte, jak se Bůh sám odhalí. Hra se stane realitou. Dnes se říká: „ON je historický Bůh. Víme, že rozdělil Rudé moře, že byl s třemi muži v ohnivě peci, a všechny tyto věci konal.“ Ale co by nám byl platný Bůh minulosti, kdyby dnes nebyl tentýž?

Lidé vždycky chválí Boha za to, co udělal, a myslí na to, co bude dělat, ale nepoznávají, co dělá v přítomnosti. To bylo v lidech již dávno, a dodnes tomu tak je, moji bratři. Ještě se to nezměnilo.

Ó! Vraťme se a zahrajme tu symfonii správně, aby to mohl svět vidět. Ježíš řekl: „Jestliže budu od země vyvýšen, potom všechny potáhnu k Sobě.“ ON je tentýž včera, dnes a až na věky.

Jestliže dirigent a muzikanti jsou ve stejném Duchu s Komponistou, bude všecko dobré. Potom již nebudou žádné dohady, a jsme s Ním zajedno. Žid.13:8 říká: „ON je tentýž včera, dnes i na věky.“

Jsmo s Ním potom zajedno, pokud se týká Skutků apoštolů 2. Jsme s tím identičtí, máme stejný křest a všechno ostatní. Všechno, co tehdy bylo, a všechno, co On je, všechno, co byl a co je, jsme my. To souhlasí.

Tak to je, když chci být pravým Američanem; potom musím být identifikován se vším, čím Amerika byla a je. Musím se s tím identifikovat, jsem-li pravý Američan. Potom jsem byl u toho, když přistáli u Plymouth Rocku. Amen! Jestliže jsem Američan, pak jsem to udělal. Totéž se vztahuje na vás; i vy jste putovali s otci a dospěli k Plymouth Rocku. Byl jsem u toho, vy také a všichni ostatní též.

Jel jsem Paulem Reverem ulicemi, abych varoval před nebezpečím. Tak je to. Tam u Valley Forge jsem přebrodil s vojáky, z nichž polovina neměla boty, ledovou řeku Delaware. Předtím jsem se celou noc modlil s Georgem Washingtonem. Přebrodil jsem Delaware se stejnou vizí v srdci. Jsme Američané. Ano. Ve Valley Forge jsem byl u toho.

Při první slavnosti děkování jsem také Bohu děkoval, jsem-li skutečný Američan. Tam u toho stolu jsem byl reprezentován. Jestliže jsem opravdový Američan, stál jsem při S. Jacksonovi. Jsem-li skutečným Američanem, byl jsem zastoupen při Boston Tea Party, když jsme se již nechtěli nechat déle podvádět. Jestliže jsem správný Američan, byl jsem tam zastoupen. Ano.

4. července 1776 jsem zvonil na zvony svobody. Zvonil jsem, a svolával nezávislost. To jsem musel, abych byl pravým Američanem. Identifikuji se s potupou, když během revoluce bojoval bratr proti bratrovi. Musím nést tuto ostudu právě tak, jako jsem nositelem cti. Je to moje povinnost jakožto Američana. Identifikuji se s Amerikou.

Byl jsem reprezentován v Gettysburgu, když tam Lincoln pronesl svoji řeč. Ano. Na ostrově Wake jsem se vrhl mezi krvácející vojáky a tam jsem povstal. Na Guamu jsem pomáhal vztyčit prapor. Jsem pravý Američan. Amen! Co jsem, to jsem, a jsem na to hrdý. Ano! Být Američanem znamená být vším,

co to obnáší a musím také být tím, čím Amerika byla, neboť jsem s ní identifikován.

Totéž je s pravým křesťanem. Musíte s tím být identifikováni. Kázal jsem s Mojžíšem, byl jsem s Noemem, když varoval lid před nadcházejícím soudem, jsem-li pravý křesťan. Byl jsem s Mojžíšem u hořícího keře; viděl jsem ohnivý sloup; viděl jsem jeho slávu. Byl jsem s Mojžíšem na poušti. Abych byl křesťanem, musím se identifikovat se vším, co Bůh učinil. Jen tak jsem křesťanem. Viděl jsem Jeho slávu, slyšel jsem Jeho hlas. Nepokoušejte se vymlouvat mi to, neboť jsem tam byl. Víím, o čem mluvím. Viděl jsem, co se stalo.

Byl jsem u Rudého moře a prožil jsem s nimi, jak Duch Boží sestoupil a vody rozdělil. Oni nepřešli skrz nějaké rákosí, jak se to dnes tvrdí, ale mořem skoro třicet metrů hlubokým. Já jsem prožil Ducha Božího. S Mojžíšem jsem přešel Rudé moře suchou nohou. Stál jsem u hory Sinai, slyšel jsem to hřmění a viděl blýskání. Jedl jsem s nimi manu a pil ze Skály. To dělám také dnes večer. Identifikuji se s těmi, kteří jedli manu, a pili vodu ze Skály.

Byl jsem u toho, když Jozue dal troubit na pozouny, a zdi Jericha se zřítily. Byl jsem s Danielem v jámě lvové, s třemi muži v ohnivé peci, s Eliášem na hoře Karmel.

Stál jsem s Janem Křtitelem před těmi kritiky. Viděl jsem sestupovat Ducha Božího. Slyšel jsem Boží hlas říkat: „*Toto je Můj milovaný Syn, v Němž se Mi zalíbilo.*“ Ano, jistě jsem s ním byl identifikován, zcela jistě.

Byl jsem u hrobu, když On probudil Lazara, a když té ženě u studny řekl o jejích hříších. Ano. Byl jsem s Ním sjednocen v Jeho smrti. Byl jsem tam reprezentován, když On toho velikonočního jitra vstal z mrtvých. Jsem s Ním identifikován v Jeho smrti.

Byl jsem s těmi sto dvaceti na vrchní síni. Tam jsem byl s nimi sjednocen. Nyní se Mu cítím být blízko. Amen. Byl jsem tam. Jsem jedním z nich. Jsem s nimi identický; prožil jsem totéž, co oni. Jsem-li správný křesťan, pak jsem tam byl, když se to stalo. Prožil jsem, když ten mocný šum velikého větru přišel dolů. Slyšel jsem to. Tu sílu Boží jsem pocítil, když to místo tam se pohnulo. Byl jsem mezi těmi, kteří mluvili v jazycích. Cítil jsem, jak to pomazání sestoupilo. Byl jsem u nich, byl jsem mezi nimi, když Duch svatý skrze ně začal mluvit v jazycích. Stál jsem ve Skutcích apoštolů 2 s Petrem před těmi kritiky, když kázal to mocné kázání. Byl jsem s ním identifikován. Ano.

Ve Skutcích apoštolů 4 jsem byl s nimi shromážděn, když se ta budova otřásla. Po modlitebním shromáždění se pohnulo místo, kde byli shromážděni. Byl jsem tam mezi nimi reprezentován.

Kázal jsem s Pavlem na hoře Ares. Byl jsem s Janem na ostrově Patmos, a viděl Jeho druhý příchod. Byl jsem s Lutherem v reformaci. Byl jsem spolu

s Wesleyem, když byl jako poleno vychvácen z ohně. Při té velké revoltě proti anglikánskému kostelu jsem stál při něm.

Dnes večer, v roce 1964 jsem zde ve Philadelphii, Pennsylvanii, ve skupině stejného druhu identifikován se stejným prožitím. To musím, chci-li být křesťanem. Musím se s tím identifikovat tam, kde se Slovo Boží právě zjevuje.

Jsem identifikován se skupinou, která pocituje Ducha Božího. Patřím ke skupině, která ví, že On je odhalen; která ví, že On je tentýž včera, dnes a až na věky; která ví, že toto není fanatismus, ale Ježíš Kristus tentýž včera, dnes a na věky. S touto skupinou jsem dnes večer identický, i když je na ni z důvodu Božího Slova nahlíženo jako na kaciře a fanatiky. Ale já se za evangelium Ježíše Krista nestydím, neboť jim je to silou Boží ke spáse.

Jsem potvrzen s nimi, s těmi živými dopisy, o nichž jsem hovořil, kde je Bůh v lidské postavě, v mužích a ženách, zahalen. Bůh en morphe, ten veliký Král, který Svoji slávu odložil, se opět odhalil, a dal se poznat Svému lidu. „Ještě malou chvíli, a svět Mě již více neuvidí. Pro ně budu skryt, ale vy Mě uvidíte. Neboť budu s vámi, ano ve vás, až do konce světa. Půjde to od Luthera přes Wesleye stále dál, od slávy k slávě.“ ON říká: „Já jsem stále ještě týž Bůh, který vede zpět k původní slávě.“ Haleluja!

ON roztrhl každou denominační oponu, pronikl každou zvukovou bariérou. Ten halas, který se tu ozývá: „To je fanatismus.“, On prolomil.

Když se ozval hlas: „Ó, tihle lidé se zbláznili!“, tehdy skrze tuto oponu prorazil. Ano, to udělal!

„Ó, tohle nemůžete. Nejste nic jiného než fanatici.“ ON prolomil.

„Boží uzdravování neexistuje.“ ON prorazil přímou cestou, neboť Jeho Slovo to řeklo. Slovo Boží nemůžete porazit.

Dnes večer tu stojí jako mocný vítěz. ON roztrhl každou metodistickou oponu, baptistickou, presbyteriánskou a kteroukoliv jinou. Dnes večer stále ještě stojí neporažen tradicemi mezi Svým lidem. Ať si lidé říkají a dělají, co chtějí, Bůh proráží každou zvukovou bariérou.

Dozvěděl jsem se, že prolomí-li letadlo zvukovou bariéru, je možná každá rychlost. Říkám vám, prolomíte-li zvukovou bariéru tradic, kde se říká, že Ježíš to mohl činit tehdy, ale dnes již ne, a vy zjistíte, že On je tentýž včera, dnes a až na věky, potom již pro vás neexistují žádné hranice pro to, co by Bůh mohl učinit přímo zde na této konferenci. To světu ukazuje, co potřebuje: žádné světové výstavy, nýbrž světové probuzení, aby lidé byli přítomností živého Boha naplnění a pokřtěni. Tak se Bůh zahalí v lidském mase, en morphe. Haleluja!

Myslím, že každá zvuková bariéra a každá opona byla roztržena. Žádná opona, nic nemůže zakrýt Jeho přítomnost. Jsou-li lidé v srdcích hladoví, potom opona může být prolomena. Na to se můžete spolehnout. Každá opona bude Jeho mocným Duchem svatým roztržena. Dnes večer je ten

mocný Přemožitel zde, tentýž včera, dnes a až na věky. ON uzdravuje nemocné, křtí věřící, jak to vždycky činil. ON je mocný vítěz. Ti zatracení ďáblové se již dali na útěk. Ano. To dělají vždy, když On je přítomen.

Na závěr bych chtěl říci ještě následující: Před mnohými lety jsem četl povídku o starém houslistovi. Měl staré housle, které chtěl prodat. Jistě jste tu povídku často slyšeli. Ty housle měly být prodány za jistou cenu. Makléř na dražbě se ptal: „Kdo nabídne tolik a tolik?“ Myslím, že nabízeli padesát centů. Ten makléř řekl: „Zaprvé, zadruhé...“

Úplně vzadu povstal jeden muž a řekl: „Okamžik.“ Šel dopředu, vzal housle do ruky a představme si, že zahrál píseň:

*Svatá studna naplněná krví,
tekla z Ježíšových ran;
a kdo se do tohoto proudu ponoří,
je zbaven všech poskvrn.*

Když je opět položil, v místnosti nebylo jediné oko suché. Makléř se zeptal: „Kdo nyní nabídne?“

Někdo volal: „Pět tisíc!“

Jiný: „Deset tisíc!“

Náhle se nedaly zaplatit. Proč? Ten starý majitel houslí zjevil jejich pravou kvalitu.

Ó bratře, sestro, nechť náš Mistr, který psal toto Slovo, ten veliký Duch svatý, nyní přiloží s láskou svůj smyčec a přejede jím přes naše srdce.

*Svatá studna naplněná krví,
tekla z Ježíšových ran...*

Potom poznáte plnou cenu, a uzříte Boha před sebou odhaleného, že je tentýž jako tehdy, když letničního dne sestoupil na lidi, vylil se, a vlil do nich. Tak to je.

Říkáte: „Bratře Branhame, zkoušel jsem to. Pokusil jsem se o to. Dělal jsem toto a ono.“

Jednou jsem měl shromáždění v Carslbadu v New Mexiku, a udělali jsme si výlet do jedné jeskyně s netopýry. Působila strašidelně. Když jsme dorazili dolů, vypnul průvodce světla. Ó, můžete si představit, jaká tam byla tma! Temnota byla skoro hmatatelná. Vypadalo to asi tak, jako čas, který nyní nastává. Když vidíme, že církev nepoznává Slovo; jestliže vidíme, jak se chovají dcery sionské; když vidíme, že naši bratři kouří a pijí, vyprávějí špinavé vtipy, a přesto se chtějí představovat jako křesťané, potom je tma, hluboká tma.

My vidíme znamení Jeho příchodu. Před rozedněním je vždy největší tma. Potom se objeví jitřní hvězda, aby přivítala den, uvedla jej a ukázala, že přichází.

Když tam vypnuli světlo, rozkřičelo se jedno děvčátko, co mělo síly. Jeden malý chlapec stál vedle toho průvodce. Viděl, jak to světlo vypnul. Jeho sestřička byla skoro bez sebe. Křičela, poskakovala a volala: „Co se děje? Co se stalo? Co je to?“

Víte, co jí odpověděl?“ Řekl: „Neboj se, sestřičko! Ten pán, který to světlo může rozsvítit, je tady.“

Slyš, sestřičko, možná, že si myslíš, že je nás jen málo a jsme nepatrní, ale neboj se, je tu jeden Muž, který může světlo rozsvítit. To je Duch svatý. Věříte Mu?

Skloňme na chvíli hlavy. Je mi líto, že jsem vás tak dlouho zdržel.

Ó veliký Bože nebes, odhal se, rozviň, dej se poznat, jako ten veliký Král cti. Vezmi tato malá vysvětlení dnes večer a nechť padnou hluboko do srdcí lidí. Nechť vidíme odhaleného toho, jenž přišel dolů, opona chrámová se roztrhla, a On zpoza ní vyšel, sestoupil v letničním dni, a opět se zahalil do lidského masa. ON je vždy tentýž; jde od slávy ke slávě.

My jsme šli od jednoho období ke druhému, a shodně s přírodou jsme se opět navrátili zpět k originálnímu semeni. V tomto posledním období jsme dorazili opět k originálu, který přišel o letnicích, aby se naplnilo každé biblické místo. Světlo ve večerním čase. „*Skutky, které Já činím, budete i vy činit,*“ a všechny ty mnohé věci, které jsi ve Svém Slově zaslíbil, se staly. Otče, jestliže je tu někdo, kdo ještě neprošel roztrženou oponou, nebo jestli někdo jen napodobuje někoho, kdo již oponou prošel, daruj dnes večer milost, Otče. Ať zde spatří toho mocného Přemožitele, plného milosti a síly k odpuštění. Dej to, Otče.

Zatímco máme hlavy skloněné, chtěl bych se otázat, jsou-li zde ti, kteří by chtěli říci: „Bratře Branhame, zvedám svoji ruku, modli se za mne. Mějte své hlavy skloněné, zvedněte ruku a řekněte: „Chtěl bych proniknout skrze každou oponu, dokud toho Přemožitele opravdu nespatriím.“ Bůh vám požehnej. Ó, tak mnohé ruce jsou nahoře, také na balkoně vpravo. Bůh vám požehnej. Také vám, tam vzadu na balkoně. Bůh vám požehnej. Buďte skutečně upřímní. Zvedněte ruce také vy po mé levici a řekněte: „Bratře Branhame, byl jsem léta křesťanem, ale nikdy jsem nepronikl skrze oponu. Ještě jsem to neprožil. Ještě jsem neobdržel, co obdrželi oni tehdy.“

Dnes máme skleníkové rostliny. Květina, která vyrostla ve skleníku, musí být stále ošetřována, pěstována, opatrována, ostříkována, a zalévána. Podívejme se naproti tomu na originální rostlinu, která roste na poušti. Je to tentýž druh, vypadá právě tak. I když není zalévána, nemá na sobě žádné škůdce. Je odolná.

Chcete porovnat původní křesťanství s dnešním? Můžete si představit, že skupina, která se dnes na celém světě označuje jako křesťané, a musí být opatrovaná a rozmazlovaná tak, že když navštíví jiný sbor, a řekne se tam něco, co se jim nehodí nebo nelíbí, vstanou a jdou ven; mohla by to ale udělat,

kdyby byla taková, jako byla ta o letnicích? Dovedete si představit něco takového? Ne! Co se to děje? Je to napodobování.

Kopii Michelangelovy sochy můžete dostat velice lacino, ale ten originál ne. Právě tak je to s obrazem „Poslední večeře“. Originál má cenu pravděpodobně milionů dolarů, pokud se dá vůbec koupit. Ani nevím, kde se nachází. Lacinou kopii můžete koupit za pár dolarů.

Tak je to dnes. Laciný křesťan, nějaká reprodukce, člen sboru, se dá získat cigaretou nebo něčím k pití. Právě tak ženu s ustřiženými vlasy a namalovanými rty, s každým výkřikem světové módy, lze lacino získat. Ale na to právě nedosáhnete.

Vidím Jej plně v zorném poli, téhož včera, dnes a až na věky. Ó křesťané, nechcete být pravými křesťany? Pokud ještě někdo nezvedl svoji ruku, chcete to udělat nyní? Já se budu hned modlit. Bůh ti požehnej, Bůh požehnej tobě. Ó, to je milé. Podívejte se jen.

Náš nebeský Otče, Tvé Slovo se k Tobě nevrátí prázdné. Ty jsi dal zaslíbení. Já jsem odpovědný za to, abych dával dále, co jsi vyslovil. Jen opakuji Tvá slova. TY jsi řekl: „*Kdo Mé slovo slyší, a věří v toho, který Mne poslal, má život věčný.*“ TY jsi to zaslíbil. Pane, víme, že dnes existuje mnoho reprodukcí, říkají, že věří, a přesto to nedělají. Zjevuje se to. Ale, Pane, někteří jsou také praví.

Prosím, abys dnes večer naplnil každého muže, ženu, hochu a děvče, nehledě na národnost a barvu pleti, úplně jedno, k jakému sboru náleží. Dej to, ó Bože. Ať dnes večer spatří Ježíše Krista mezi námi opravdově zjeveného, jako byl letničního dne, když se jim v onom období zjevil jako Duch svatý. Daruj to.

Jestliže vidíme, že se slovo naplnilo, a že ta proroctví se naplnila, porovnáváme kostel dnes či světovou radu kostelů se zaslíbením, které se splnilo o letnicích. Zde není ani památky po nějaké podobnosti. S nimi se nedočkáme toho, aby naše špinavé oblečení bylo vypráno.

Ale Pane, náš Bože, jestliže se vrátíme zpět k Pramenu, nastane očišťující proces. Potom naše prožití bude souhlasit se slovy Božími, potom můžeme nárokovat náš majetek. Daruj to dnes večer, Pane. Já kladu tyto lidi do Tvých rukou. Dej každému, co potřebuje, Otče. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Bůh vám požehnej. Děkuji, že jste tak dlouho zůstali a čekali. Je mi líto, že jsem vás pozdržel až do 22.10 hodin. Bůh buď s vámi, než se zítra dopoledne zase uvidíme. Nyní shromáždění předávám odpovědnému bratrovi.

*